

2015. február 27.
Nyíregyháza
Böjti sorozat 5. nap

Cím: Amikor minden tökéletes lesz

„¹És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. ²És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felkészítve. ³Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; ⁴és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” ⁵A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az ígék megbízhatók és igazak!” Jel 21,1-5

Drága Gyülekezet!

Böjti sorozatunk utolsó napjához értünk. Isten ebben a néhány együtt töltött napban sok mindent tanított nekünk, rávilágított dolgokra Igéje által, reménység szerint sok mindent megértetett

velünk. A mindennapra kijelölt témák is támpontot adhattak, hogy megértsük az Ige üzenetét. Egy szép keretet adott a hétfői és a pénteki nap címe:

„Amikor minden tökéletes volt” és „Amikor minden tökéletes lesz”. Ennek megértéséhez egészen a teremtéstörténetig kellett visszatekintetnünk. Isten ezt a világot gyönyörűre teremtette, s maga is ezt mondta, hogy jó, szép és tökéletes. Ebbe a tökéletes világba teremtette meg az embert, s mivel tudta, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni”, ezért „társat” is adott számára. S megalkotta a házasságot, mert egy ember csak egy másikkal alkothat egy egészet. Abban a világban minden szép volt és jó. Teljes bizalom és hit töltötte be az embert a Teremtője iránt és mindazt, amivel a Teremtő megbízta az embert, abban tökéletesen helyt állt. Dolgozott, „uralma alá hajtotta a földet”, „szaporodott, sokasodott”, művelte, őrizte a rábízott kertet. A munkát áldásnak, az emberi kapcsolatokat örömmek, a házasságot a szeretet és a szerelem kiteljesedésének tekintették, az Istennel való közösséget feltétel nélküli bizalom jellemezte. Ebben a világban nem volt semmi, ami beárnyékolta volna az emberi életet. Könny is csak a nevetés és a boldogság miatt folyt az ember szeméből. El sem

tudjuk képzelni, milyen lehetett az a világ, hiszen mi már egy olyan világban élünk, ami annak a szöges ellentettje. A bűn megjelenésével minden teljesen megváltozott. A legnagyobb változást pedig az hozta, hogy az ember szíve teljesen más lett. Az ember szívére jellemző szeretet, békesség, feltétel nélküli hit és bizalom összetört, s helyette benne lett szeretetlenség, békétlenség, teljes hitetlenség és bizalmatlanság. Hit – és bizalomvesztés lett az eredménye, hogy szóba állt a Kígyóval, s engedett annak a sugallatnak, amivel az ember megvonta a bizalmát Istentől. Néztétek, ma mi jellemző erre a szívre? Csalárd, békétlen, szeretetlen, bizalmatlan, elégedetlen, a sok is mindig kevés ennek a szívnek, öntelt, szomorúságot okoz akkor is, ha egyébként nem akar. Az egész emberi szív a velejéig romlott. Ezt írja a Zsoltáríró: „³**Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.**” Zsolt 14,3. Aztán mindaz, ami a szívben van, az kihat a testre, a cselekedetekre, a szavakra, az ember egész lényére. Ámíthatja magát az ember, viszonyíthatja magát mindig másokhoz, mindig lesznek a világ-történelemben olyanok, akik gonoszabbak nálánál, de az Ige azt mondja: „mindnyájan”, „nincs különbség” (Róm 3,22), mert Is-

ten szemében mindannyian bűnös emberek vagyunk. Egy sincs, aki kivétel lenne ebben a teremtett világban. Arról is hallhattunk, hogy ennek a bizalomvesztésnek következményei vannak. Mégpedig a bűnt Isten nem hagyhatja büntetés nélkül, mert akkor Istennek az „igazság-os” jelzője csorbult volna. Ő pedig hű ahhoz, amit mond. Azt is mondta, hogy a bűnben élő bűnösnek bűnhődnie kell. A teljes, végleges büntetés pedig a teljes végleges halál, azaz a kárhozat. Ez vár minden erre a világra születő emberre. Minden magzatra, csecsemőre, fiatalra és időse, vallásosra és hitetlenre egyaránt. Mindenkire ez vár, mert mindenki ebbe a halál állapotába születik bele. Nem áldozat vagyok a bűnesetben, hanem elkövető. Nem áldozat vagyok Ádám és Éva rossz döntésének, hanem tettestársa vagyok Ádámnak és Évának, az emberiségnek. Tettestárs a bűnben. Ezért az én bűneimért nekem kell felelnem. Nem a rendszert kell okolnom, hanem egyszerűen felismernem, hogy én vagyok az az ember (II Sám 12,7). S ha nekem kell az én bűneimért felelni, akkor ez azt jelenti, hogy nekem kell az én bűneimért meghalni. Az én elkövetett bűneimért nekem kell bűnhődnöm. Ez így igazságos. Ebben nincsen semmi kivetni való, hiszen ezt várjuk a jogalkotóktól, a bíróságtól, ezt

várjuk az igazságszolgáltatástól is. Az isteni törvény sem rendelkezik másképpen, mint hogy a bűnösnek bűnhődnie kell, felelnie kell a tetteiért. **„Oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé”** (Róm 14,10), s a bűnhődés törvénye lesújt minden emberre, melynek a vége a halál. Azonban, s erről tegnap hallhattunk, Isten minket sújtó haragja, ítélete az Ő egyszülött Fiára csapott le, s **aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk!**” Amiért nekem kellett volna bűnhődnöm, azt Ő ráterhelte az Ő Fiára. Helyettem, aki tettestárs vagyok, büntársa Ádámnak és Évának, helyettem meghalt. Luther olyan szépen fogalmazta ezt meg: *„Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok. Magadra vetted az enyémét és nekem ajándékoztad a tiédet. Olyanná lettél, amilyen nem voltál, s olyanná tettél, amilyen nem voltam.”*

Azzal, hogy Jézus Krisztus az én bűneimnek a büntetését elszenvedte, azzal megtörte azt az átkot, ami alatt én voltam. Ő átokká lett (Gal 3,13), hogy az én bűneimet az Atya ne tulajdonítsa be nekem. S Ő nekem Jézus bűneimért kifizetett árát számítja be. Ezzel az embernek bűnbocsánatot kínál fel. A bűnbocsánat elfogadásához pedig bizalomra van szükség, hogy elfogadjam, nekem kellett volna meghalni, de Ő helyettem halt meg, rendezte

azt az adóslevelet, és ha én azt elfogadom, akkor nekem kegyelmet ad, feloldoz, s mindazt, amit elkövettem, meg nem történté teszi. Azaz tiszta lappal indulhatok ebben az életben. S nem csak tiszta lapot, hanem fehér ruhát is ad, mert az én mocskos, szennyes ruhámat magára vette, s az Ő tiszta ruháját pedig nekem adta. Mert arra a helyre, amit Ő készített el számomra és számodra, oda csak ebben a tiszta ruhában lehet átlépni. De mit is készített el pontosan? Azt olvassuk János evangéliumában: **„¹„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. ²Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? ³És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”** Jn 14,1-3. Ezt a helyet ígérte a benne hívőknek. De milyen lesz ott? Erre keressük a választ ezen a mai alkalmon. Így hallgassuk meg Isten Szavát, amelyet választottam a Jel 21,1-5 alapján.

Drága Testvérek!

A mai alkalomnak azt a címet adtam, „amikor minden tökéletes lesz”. Hallhattunk a hét első napján, hogy volt ilyen és ma arról hallhatunk, hogy lesz ilyen. Mi ebben a közbülső világban élünk, amikor nem tudjuk, hogy milyen volt, nem tudjuk pontosan milyen lesz, de az Ige enged betekintést nyerni a hívő embernek, hogy milyen lehetett és mi vár reá. Tudniillik, Jézus Krisztus a kereszthalálával két győzelmet aratott, két győzelmével pedig két dolgot készített elő az ember számára. Ezt a két dolgot nyújtja át, ami azt jelenti, ez a kettő együtt van. Halálával győzedelmeskedett a bűnöm felett és feltámadásával pedig győzedelmeskedett az én kárhozatom felett. Ezt a kettőt Ő együtt kínálja fel és együtt érvényes. A bűnbocsánat és az örök élet. Éppen a mai Igénk erősítette ezt meg. **„halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; ¹⁵és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. [...] hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.”** Zsid 2,14-15. Ő engesztelést adott halála által és megsemmisítette azt a hatalmat, amely az emberen volt, azaz a halált. Mivel mind a kettő hatalmát megtörte, ezért

már nem uralkodik azokon, akik ezt elhiszik és magukénak érzik. Ez azt jelenti, hogy már itt a földön ebből a bűnbocsánatból élnek és tudják, hogy az itt töltött idő, amelyet ezen a Földön töltenek, nem más, mint átmeneti szállás. Pál olyan szépen fejezi ki, amikor a „sátor” szót használja: **„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.”** II Kor 5,1. Sátorat pedig csak azok húznak fel, akik átmeneti időre húzzák meg magukat. Tudják, hogy nincs itt maradandó városuk (Zsid 13,14), s az eljövendőt várják. Ezt hívja a Biblia bizonyosságnak. Van egy ilyen fogalmunk, melyet sokan nem értenek még templomba járók sem: „üdvbizonyosság”. Azaz meg vagyok győződve arról, hogy az az elkészített hely nekem is fenn van tartva. Nem azért, mert én olyan jó hívő ember lennék, hanem azért, mert az én bűneimre a bocsánatot megkaphattam és elfogadhattam Jézus Krisztustól. Ő pedig azt ígérte, azok, akik ezt elfogadják, azokat Ő magához veszi (Jn 14,3) oda, ahol Ő van. Ebben azért lehetek bizonyos, mert Ő ígérte, s ha Ő ígérte, akkor én egy szemernyit sem kételkedem benne. Tehát az üdvbizonyosság azért lehet bizonyosság, mert Ő ígérte, de azért lehet az

enyém, mert nekem is felkínálta és én azt elfogadhattam. Tehát egyedül az Ő érdeméért. Emlékszem, amikor ezt a szót, „üdvbizonyosság” meghallotta egy tanárom a teológián, akkor azt mondta, „már pedig ilyen nem létezik. Nincs olyan, hogy üdvbizonyosság. S különben sincs benne a Bibliában”. Akkor nekem Isten azt a gondolatot juttatta a szívembe, s megkérdeztem tőle, „hisz-e a Szentháromságban?” Erre azt válaszolta, „természetesen, hiszen ez keresztyén hitünk alapja.”. „Elég nagy probléma - mondtam, tudniillik ilyen szó sem található a Bibliában”. Úgy gondolom, Jézusnak ebben a témában adott válasza alapján elmondhatjuk, van örök élet, s el lett készítve mindazoknak, akik hisznek Őbenne. Azok, akik hisznek a Fiúban, örök életük van (Jn 3,36), s az Ő ígérete, egyedül az Ő ígérete miatt lehetek ebben bizonyos. El kell azt is mondanunk, hogy azoknak van bűnbocsánatuk és örök életük, akik – bibliai szóval élve – hitre jutottak, megtértek, újjászülettek. Ez egy feltétele annak, hogy az ember új életet kapjon. Aki nem született újjá (Jn 3,7), azaz nem lett új teremtés (II Kor 5,17), nem múlt el a régi és nem lett minden újjá, az semmiképpen nem mehet be az Istennek Országába. Tehát a „belépő” az új élet. Feleségem egyszer egy prédikáció-

ban ezt a képet használta: mindegy, hogy valakinek egy zseb-kendőnyi bűne van vagy egy kamionnyi, egyikkel sem lehet bemenni az Isten Országába, az örökkévalóságba. Egyedül azzal az új szívvel, azzal a „hús szívvel”, új élettel, amit Jézus Krisztusban kínál föl az Atya. Erről mondja az Úr: „**Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.**” Ez 36,26. S ha neked még nincs ilyen, „még nem baj”, de ne halogasd, ne beszélj, és ne viselkedj Pató Pálként, ne gondold, hogy ráérsz, mert közelebb van, mint gondolnád. Vágyjál arra az új szívre, új életre, melyet Jézus Krisztus ad, hogy te is ott lehess azon a csodálatos helyen, amit Ő készített el az Őt szeretőknek. Mit is? Pál így fogalmazza meg: „**Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.**” I Kor 2,9. El sem tudjuk igazából képzelni milyen hely lesz az az új ég és új föld. Azt tudjuk, mindazok a dolgok nem lesznek ott, amelyek most megterhelik az életünket. Nem lesz betegség, nem lesz szenvedés. Hányan szenvednek a rendezetlen élet következményei miatt ebben a világban? Okoznak maguknak és másoknak szenvedést! Hány házasságban élték át az elhidegülést, a

megcsalást, a nélkülözést? Mennyi vádlás van generációk között, egyik okolja a másikat és a szenvedést csak fokozzuk. Mennyi betegség van ebben a világban, s a technika fejlődésével sem tudjuk meghosszabbítani **„egy arasznyival sem”** (Lk 12,25) az emberi életeket. Sőt, a statisztikák arra engednek következtetni, hogy az átlagéletkor folyamatosan csökken. A kórházak egyre telítődnek, egyre betegebb a világ, újabb és újabb vírusok, betegségek ütik fel a fejüket, s azt látjuk, a technika, az emberiség nem ura a helyzetnek. A természetet, a környezetünket, ami ránk van bízva, amitől „függ” az ittlétünk, az oxigénünk, a világunk, nem tudjuk megóvni, inkább romboljuk. A technika rohamos fejlődésével megállíthatatlanul romboljuk világunkat. Ok okozati összefüggések alapján elmondhatjuk, hogy az emberiség „saját maga alatt vágja a fát”. Mennyire igaz ez a páli mondat: **„²²Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.”** Róm 8,22. Sóhajtozik, vajúdik, szenved maga miatt, szenved mások miatt, s azon veszszük észre magunkat, hogy emberek ezen szenvedés miatt adják fel az életet. Éppen ezen a héten kellett elkísérnem egy életerős édesapát, aki itt hagyott 3 évnyi házasság után egy fiatal felesé-

get, és egy 2,5 éves gyermeket. Mi szenvedés az, mikor ki akar lépni valaki ebből a világból és milyen szenvedést hagy maga után? Szerved a férj a feleségtől, szerved a feleség a férjétől. Hangzatos szavak az oltár előtt, s néhány év múltán hangzatos szavak a bíróság előtt. Aztán szerved a gyermek a házasság látán, mert nem tudja ki az apja, ki az anyja. Aki éppen anyja ágyában van, vagy aki minden második hétvégén elviszi magához. Szerved a gyermek, mert otthon azt látja, hogy a rövid ital jobban fogy, mint a víz. Lassan a hűtőt hordóra kell cserélni, mert a folyadékra van pénz, de élelmiszerre már nem jut. Szerved a feleség, mert a férj a házkörüli teendőket pecabottal próbálja meg elvégezni, s minden hétvégén távol van, mondván, addig sem kell hallgatni a házsártos feleséget, aki már akkor is kiabál, amikor alszik. 130 db-nél még sosem beszélt halkabban. Szerved az anya, szerved az apa, szerved a gyermek. S vajúdik mindenki ezen a világon. A politikusok ígéretnek – „bírjátok ki, még néhány év és jobb lesz”, s ezt mondják már évtizedek óta, s jobb lett? Nem. Szerved az egész társadalom, vajúdik ez a világ. Aztán patakokban folyik az emberek könnye a szomorúságtól, a gyásztól. Egész életükben marták egymást, de amikor nincs, ak-

kor hiányzik a legjobban. Amikor életében kellett volna megbecsülni, látogatni, beszélgetni, bocsánatot kérni, megbocsátani. S aztán a lelkiismeretét virágokban, koszorúban nyugtatgatja. Patkokban folynak a könnyek, mert emberek megbántják egymást, mert hálátlanok, mert teli vannak elvárásokkal, megfelelési kényszerekkel, fájdalmat fájdalomra halmoznak. Poklok poklát élik át emberek kapcsolatokban, a munkahelyen – éppen most mondta nekem valaki, hogy minden nap sírva megy haza a munkahelyéről, mert a főnöke üvölt vele, s nem telik el úgy nap, hogy ne kiabáljon, ne keljen ki magából. Egymást furkálják, egymás háta mögött ássa el egyik a másikat. A főnök terrorizálja a beosztottait, zsarolja őket – „el lehet menni, van 100 várakozó, önéletrajzot beadó a helyedre”, a beosztott kígyót-békát mond mindenkire, de a főnököt kiváltképpen zaftosan tudja szidni. Fröcsög és a száját már hipóval sem lehetne kimosni olyan csúnyán, mocskosan beszél. Némelyik olyan sötét, hogy a negró világitana a szájában. Szóval szenved és vajúdik a világ. Fájdalmában kiáltozik, sínekre fekszik, kötelet keres, patkánymérget vásárol, „pazarolja” a gázt, mert nem lát kiutat, s enged a sugallatnak, annak a régi, démoni sugallatnak: „dehogy”. Mennyi fáj-

dalom, mennyi szenvedés, mennyi görcs van emberek, kapcsolatok életében. Aztán vannak emberek, akik végső elkeseredettségükben szellemi hatalmak felé nyitnak, hátha jobb lesz. Aztán mindenfajta keleti misztikákban, jógában, agykontrollban bíznak, de kiderül, hogy csak egy spirálba került az élete, ahonnan aztán már sokaknak nincs visszaút, hanem egyenesen mennek a zárt osztályra. Ma, csak Magyarországon kb. 50 ezer ember kísérel meg öngyilkosságot, melynek leggyakoribb okai a depresszió 62 %, az alkohol 21 %. Aztán némelyik okos pszichológus az „elengedés művészetével” próbál kiutat mutatni, aztán kénytelen bevallani, hogy „igazi külső segítség” nélkül ők csak a probléma gyökerére, forrására tudnak rátapintani, de segítséget nem tudnak adni. Személyes szenvedés hátán és vajúdik a világ. Talán te is vajúdsz drága testvérem! Talán valamiben te is magadra ismer-tél! Talán már hónapok, évek, vagy évtizedek óta örlödsz magadban, cipelsz dolgokat és felemészt téged a probléma. Azt veszed észre, hogy nem gyógyítja az idő sem, mert a baj, a probléma gyökere ugyan abból a szívből táplálkozik. Látod? Vajúdik minden. S akkor elmondhatom neked, ha már az Úr gyermeke vagy, akkor is fogsz szenvedni, de nem lesz ez mindig így. Eljön

majd az a pillanat, mikor ez a szenvedés megszűnik, amikor minden újra fájdalom – és szenvedésmentes lesz. Amikor minden tökéletes lesz, amikor ott lesznek Őelőtte, akik a Bárány véreben megmosakodtak, akiket a Bárány vére megtisztított, azok arcáról letöröl minden könnyet. Milyen bátorítás ez! Hiszen életünk folyamán oly sok könnyet ejtünk és oly sok könnyekkel teli pillanatot szerzünk másoknak. S azt mondja itt az Úr, nem lesz ez mindig így, mert én „**letörlök minden könnyet a szemedről**”! Minden fájdalom, minden szenvedés meg fog szűnni, el fog töröltetni, mert ott már sem bűn, sem a bűnnek bármilyen következménye nem lesz. Ott az az édeni hely és édeni állapot lesz, amiről hallhattunk az első nap. Az, hogy letöröl minden könnyet az arcunkról, hogy nem lesz fájdalom, nem lesz sírás, nem lesz betegség, nem lesz halál, az csak az édeni állapotnak a következménye. De a legcsodálatosabb, hogy Őt, aki ezen a földön élt, Aki értem, helyettem és miattam elszenvedte bűneim büntetését, Aki az én életemért halálával fizetett, Aki miatt új életet kaphattam, Aki miatt majd ott lehetek, Azzal majd találkozhatom. Tudjátok, ezt várom! Vele élni ezen a földön csodálatos dolog. De Vele találkozni majd odaát, az lesz a legcsodálatosabb. Amit

mindennél jobban várok! Azt olvastuk Igénkben: „**Ő velük fog lakni, [...] és maga az Isten lesz velük**” (3. v.). Tudjátok, számomra ez a remény. Engem ezen a földön két dolog éltet. Az egyik, hogy minél többen ott legyetek, s ezért imádkozom, hirdetem az Igét, teszek bizonyosságot, beszélek Őróla, a másik, hogy Vele fogok találkozni, s erre készülök. Ahogy a vőlegény várja a nagy pillanatot, a találkozást, a csodát, úgy várom én is, hogy Vele színről színre találkozozzak. Ott lehetek a mennyei karban, dicsőíthetem az Ő nevét, ott Ő lesz minden mindenkben. Aztán találkozhatom olyanokkal reményeim szerint, mint Mária, József, Péter, János, Pál apostol, Augusztinus, Luther, Spurgeon, Bonhoeffer, Túróczy, Joób, s mindazokkal, akik Jézus Krisztusban új életet nyertek, akiknek a nevük bele lett írva az Életnek a Könyvébe. Ezt a találkozást várom a tökéletes Isten tökéletes színhelyén. Hogy hogy várom? Egy kedves kis történettel hadd hozzam egészen közel hozzátok.

„John Todd még csak kisfiú volt, amikor szülei meghaltak, árván hagyva őt és testvéreit. Amint az 1800-as évek elején szokásban volt, rokonok vették magukhoz az árvákat. Az egyik nagynéni felajánlotta, hogy otthont ad a kis Johnnak, ezért elküldte érte a

szolgáját, akit Cézárnak hívtak. A fiúcska felkapaszkodott a ló hátára, apró karjaival átölelte a férfit és elindultak az új otthon felé. Kérdései elárulták a félelmeit:

- Ott lesz a néni?
- Ó igen! –biztosította Őt Cézár-, ott lesz és várni fog rád.
- Jó lesz nála laknom?
- Jó kezekbe kerülsz fiam.
- Szeretni fog engem?
- Meghiszem azt! Jóságú asszony- felelte türelmesen és kedvesen a szolga.
- Gondolod, hogy elmegy aludni, mire odaérünk?
- Dehogy! Fent marad, és várni fog téged. Ha kiérünk ebből az erdőből, meglátod a kis gyertya fényt az ablakában.

Így is történt. Ahogy a ház közelébe értek, John észrevette a gyertyafényt az ablakban, és nagynénje ott állt az ajtóban. Fél-szegen elindult a verandához, ahol a néni lehajolt, megpuszilta és így szólt: Isten hozott idehaza. - John Todd a nagynénje szárnyai alatt nőtt fel, aki édesanyjaként viseltetett iránta. Amikor eljött a pályaválasztás ideje, Isten hívásának engedelmeskedve lelkipásztor lett. Évek múlva a szerepek felcserélődtek. A nagy-

néni megüzente, hogy egészsége egyre romlik, s tulajdonképpen halálán van. Mire John a következő levelet küldte neki:

„Kedves Nagynéném! Évekkel ezelőtt elhagytam egy haláltól sújtott házat és fogalmam sem volt, hova megyek, törődik-e majd velem valaki, vagy befellegzett nekem. Hosszú volt az út, de a szolga bátorított. Végül megérkeztem karjaid közé az új otthonomba. Vártak rám, és biztonságban éreztem magam. Mindezt neked köszönhetem. Most neked kell menned. Azért írok, hogy elmondjam: - Valaki fenn van és vár rád. A szobád kész, a fények világítanak, az ajtó nyitva. Számítanak rád. Rád is várnak. Jézus helyet készít neked, a tökéletessé tett emberek tökéletes helyét, melyre a mi tökéletes Urunk vigyáz. Ha majd elérkezik az ideje, eljön érted és hazavisz magához.”

Isten vár mindenkit, hiszen Ő nem akarja a bűnös ember halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Ő vár rád! Ő azt akarja, hogy ott legyél. Ezért Ő megtett mindent. Minden, ami „rajta múlt”, azt Ő elvégezte, ezért mondta ott a kereszten: „**Elvégeztetett!**”. Befejezte azt a munkát, amit neked, meg nekem csak el kell fogadnom. El kell hinnem, hogy az én bűnei-

mért is meghalt Jézus Krisztus, nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten és Ő a halálával nekem is „belépőt” szerzett. Ha ezt elhiszem és elfogadom, akkor én is az Ő érdeméért, egyedül az Ő érdeméért és kegyelméért, de ott lehetek Ővele, az Ő országába, ahol letöröl minden itt okozott könnyet a szemünkről, s ott már nem lesz sem halál, sem fájdalom, sem semmi, amit a bűn okoz. Ott már tökéletes lesz minden! Én oda készülhetek! Te hova készülsz? Te ott leszel?

Ámen!